

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Cdo/296/2021
Identifikačné číslo spisu: 1220201795
Dátum vydania rozhodnutia: 19.12.2023
Meno a priezvisko: Mgr. Katarína Katková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2023:1220201795.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu Súkromná hotelová akadémia HaGMA, Bratislava, Biskupická 21, IČO: 31 787 517, zastúpeného advokátkou Mgr. Zinou Hlbočanovou, Bratislava, Vajnorská č. 20, proti žalovanému Základná škola, Biskupická 21, Bratislava, Bratislava, Biskupická 21, IČO: 31 748 201, zastúpenému Advokátska kancelária JUDr. Juraj Juríček, s.r.o., Bratislava, Robotnícka 5, IČO: 35 876 654, o zaplatenie 2 574,59 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 21C/25/2020, o dovolaní žalovaného proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 30. novembra 2020 sp. zn. 5Co/142/2020 v spojení s opravným uznesením Krajského súdu v Bratislave z 31. mája 2021 sp. zn. 5Co/142/2020, takto

rozhodol:

Dovolanie z a m i e t a.

Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava II (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) uznesením z 11. júna 2020 č. k. 21C/25/2020-304 odpor podaný žalovaným proti platobnému rozkazu Okresného súdu Bratislava II zo dňa 18. mája 2020 č. k. 21C/25/2020-151 odmietol.

1.1. Z odôvodnenia uznesenia súdu prvej inštancie vyplýva, že žalobca sa žalobou domáhal zaplatenia sumy 2 574,59 eur s príslušenstvom ako aj náhrady trov konania.

1.2. Súd prvej inštancie platobným rozkazom z 18. mája 2020 č. k. 21C/25/2020-151 (ďalej len „platobný rozkaz“) uložil žalovanému, aby do 15 dní odo dňa doručenia platobného rozkazu zaplatil žalobcovi sumu 2 574,59 eur s príslušenstvom a náhradu trov konania, alebo aby v tej istej lehote podal odpor na súde, ktorý platobný rozkaz vydal.

1.2.1. Súd prvej inštancie po citácii ustanovení § 265 ods. 1, § 267 ods. 2 písm. a) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Civilný sporový poriadok“ alebo „CSP“) uviedol, že súd prvej inštancie žalovanému doručil platobný rozkaz do elektronickej schránky dňa 20. mája 2020 o 16.23 hodine, pričom 15-dňová lehota na podanie odporu proti platobnému rozkazu

žalovanému uplynula dňom 4. júna 2020.

1.2.2. Keďže žalovaný podal prostredníctvom právneho zástupcu odpor elektronicky na súde prvej inštancie až dňa 7. júna 2020 (správne má byť odsekoch 4. a 6. odôvodnenia uznesenia súdu prvej inštancie dňa 6. júna 2020 - poznámka dovolacieho súdu), t. j. oneskorene, preto súd prvej inštancie odpor proti platobnému rozkazu odmietol.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) na základe odvolania žalovaného uznesením z 30. novembra 2020 č. k. 5Co/142/2020-360 v spojení s opravným uznesením odvolacieho súdu z 31. mája 2021 sp. zn. 5Co/142/2020-397 uznesenie súdu prvej inštancie potvrdil (prvý výrok) a žalobcovi priznal náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % (druhý výrok).

2.1. Odvolací súd uviedol, že z elektronickej doručenky, podľa ktorej sa žalovanému ako právnickej osobe elektronicky doručovala popri platobnom rozkaze i žaloba s prílohami, vyplynulo, že platobný rozkaz bol doručený žalovanému do elektronickej schránky dňa 20. mája 2020 podľa § 32 ods. 1, § 32 ods. 5 písm. b) zákona č. 305/2013 Z. z. o elektronickej podobe výkonu pôsobnosti orgánov verejnej moci a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o e-Governmente) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o e-Governmente“), kedy bola zásielka uložená a objektívne dostupná žalovanému v elektronickej schránke, čo žalovaný potvrdil formou elektronickej doručenky (§ 32 ods. 4 zákona o e-Governmente). Iný dátum doručenia platobného rozkazu žalovaný netvrdil a ani nepreukazoval.

2.2. Súd prvej inštancie žalovanému ako strane sporu a právnickej osobe (nie ako orgánu verejnej správy) správne doručoval listiny elektronicky v súlade s ustanovením § 105 ods. 1 CSP v spojení s § 2 ods. 5, § 11 ods. 1 zákona o e-Governmente, pričom súd prvej inštancie správne ustálil posledný deň lehoty na podanie odporu dňa 4. júna 2020.

2.3. Odvolací súd konštatoval, že v platobnom rozkaze bol žalovaný riadne poučený o možnosti podať proti platobnému rozkazu odpor a aj o lehote na podanie odporu.

2.4. Ak teda žalovaný podal odpor proti platobnému rozkazu elektronickým podaním až dňa 6. júna 2020 (č. 1. 355), žalovaný podal odpor i podľa názoru odvolacieho súdu až po uplynutí lehoty na jeho podanie, preto súd prvej inštancie podaný odpor v súlade s ustanovením § 267 ods. 2 písm. a) CSP odmietol.

2.5. Odvolací súd dodal, že prípadné pochybenie štatutárneho orgánu žalovaného pri manipulácii s elektronicou poštou je pre účely posudzovania včasnosti podania odporu bezpredmetné.

2.6. Vzhľadom na uvedené odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil (§ 387 ods. 1 CSP).

2.7. V odvolacom konaní úspešnému žalobcovi odvolací súd priznal náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu (§ 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP).

3. Proti uzneseniu krajského súdu podal žalovaný (ďalej len „dovolateľ“ alebo „žalovaný“) dovolanie. Prípustnosť dovolania vyvodzoval z ustanovenia § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

3.1. Podľa jeho právneho názoru je rozhodnutie odvolacieho súdu arbitrárne, nedostatočne odôvodnené (teda procesne nespravodlivé) a odvolací súd (ako aj súd prvej inštancie) nesprávnym procesným postupom mu znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na súdnu ochranu, na spravodlivý proces,

3.2. Podotkol, že medzi základné práva chránené Ústavou Slovenskej republiky a medzinárodnými zmluvami o ochrane ľudských práv a základných slobôd nepochybne patrí právo na spravodlivé súdne konanie a na súdnu ochranu. Obsahom práva na spravodlivé súdne konanie je mimo iného aj to, aby sa súd účinne zaoberal návrhmi a námietkami predloženými stranami konania.

3.2.1. Mal za to, že odvolací súd sa pri svojom rozhodovaní vôbec nezaoberal námietkami, ktoré on v pozícii odvolateľa považoval za kľúčové a za najpodstatnejšie, preto považuje rozhodnutie odvolacieho súdu za arbitrárne a nepreskúmateľné.

3.3. Zdôraznil, že odvolací súd nezaujal žiadne stanovisko k jeho námietke, že v predmetnej veci nebol orgánom verejnej moci, nakoľko nerozhodoval autoritatívne o právach a povinnostiach subjektov, ale bol v súkromnoprávnom vzťahu a bol stranou konania. Od vyriešenia tejto otázky záležal pritom právny režim doručovania.

3.3.1. V prípade ak sa rozhodnutie doručuje orgánu verejnej moci, takýto orgán nemá právo na úložnú lehotu (§ 32 ods. 5 písm. a) zákona o e-Governmente).

3.3.2. Strana v konaní o platobnom rozkaze však právo na úložnú lehotu má,

z čoho on vychádzal, preto nemohlo dôjsť k oneskorenému podaniu odporu. Nemal žiaden dôvod tvrdiť, že došlo k prevzatiu rozhodnutia, proti ktorému podal odpor, v iný než uvedený dátum, pretože sa správal ako strana v civilnom konaní podľa zákona (§ 32 ods. 5 písm. b) zákona o e-Governmente) a uistený zákonom počítal s úložnou lehotou.

3.3.3. Odvolací súd v rozhodnutí nezdôvodnil, v čom on pochybil, že následne nemohol počítat s úložnou lehotou.

3.4. Odvolací súd nesprávne skonštatoval, že mu bol platobný rozkaz doručený podľa § 32 ods. 5 písm. b) zákona o e-Governmente, hoci mu súd prvej inštancie doručoval platobný rozkaz podľa 32 ods. 5 písm. a) zákona o e-Governmente.

3.4.1. Podotkol, že je rozdiel medzi doručovaním podľa § 32 ods. 5 písm. a) e-Governmente a doručovaním podľa § 32 ods. 5 písm. b) zákona o e-Governmente, pretože v prípade doručovania podľa § 32 ods. 5 písm. a) zákona o e-Governmente (pri doručovaní adresátovi - orgánu verejnej moci), je doručenie „automatické“ a doručenie sa potvrdzuje doručenkou, ktorú negeneruje sám adresát zadáním svojho autentifikačného kódu pri elektronickom prevzatí zásielky, ale generuje ho automaticky systém ústredného portálu verejnej správy po bežnom uložení predmetnej zásielky do schránky danej osoby (neexistuje úložná lehota na prevzatie zásielky) a v prípade doručovania podľa § 32 ods. 5 písm. b) zákona o e-Governmente (pri doručovaní adresátovi, ktorý nie je orgánom verejnej moci) doručenie zásielky do vlastných rúk sa potvrdzuje doručenkou, ktorú generuje priamo samotný adresát zadáním svojho autentifikačného kódu pri elektronickom prevzatí zásielky, na čo má v takýchto prípadoch zo zákona úložnú lehotu 15 dní.

3.4.2. V posudzovanej veci došlo k situácii, že sa mu doručovala zásielka, kde mal mať zo zákona možnosť na prevzatie zásielky v úložnej lehote 15 dní (§ 32 ods. 5 písm. b) zákona o e-Governmente), avšak súd prvej inštancie mu doručil zásielku spôsobom, kde úložnú lehotu nemal (§ 32 ods. 5 písm. a) zákona o e-Governmente), preto mohlo dôjsť k mylnej situácii, v ktorej sa právom domnieval, že jeho lehota na podanie odporu začína plynúť dňom, keď súdnu zásielku - platobný rozkaz prvýkrát evidoval a stiahol z elektronického systému, a tento deň považoval aj za deň doručenia platobného rozkazu, avšak napriek tomu, že tento deň nebol dňom doručenia, ktorý nastal 2 dni predtým.

3.4.3. V prípade, ak by súd prvej inštancie doručoval správnym spôsobom, t. j. podľa § 32 ods. 5 písm. b) zákona o e-Governmente, jeho štatutárny orgán by v elektronickej schránke nenašiel už doručенú zásielku, ale správu o tom, že platobný rozkaz má prevziať v úložnej lehote 15 dní, čo je rozhodujúci rozdiel v otázke začatia počítania lehoty na podanie odporu proti platobnému rozkazu.

3.4.4. On pri podaní odporu mal za to, že odpor podáva 15. deň od doručenia platobného rozkazu (v zákonom stanovenej lehote), avšak kvôli nesprávnemu doručovaniu sa jednalo už o 17. deň (posledným dňom lehoty by mal byť až 19. deň od uloženia zásielky do elektronickej schránky, t. j. prvý pracovný deň nasledujúci po uplynutí zákonom stanovenej lehoty- § 121 ods. 4 CSP).

3.4.5. Odvolací súd sa nezaoberal s jeho argumentami a ich prevereniu nevenoval zrejme žiadnu pozornosť a stroho sa uspokojil s tým, že mal „akési“ potvrdenie o doručení platobného rozkazu a preukázaný čas

doručenia odporu proti nemu. Nepreskúmal pritom, či súd prvej inštancie doručoval platobný rozkaz správnym spôsobom podľa zákona o e-Governmente.

3.5. Mal za to, že odvolací súd (ako aj súd prvej inštancie) nesprávnym procesným postupom znemožnil mu, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na súdnu ochranu (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/15/2017).

3.6. Podľa jeho názoru rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola riešená (§ 421 ods. 1 písm. b) CSP), a to pokiaľ ide o spornú aplikáciu právneho režimu doručovania, pričom bolo by príliš formalistické, ak by sa prihliadlo na tzv. majetkový cenzus podľa § 422 ods. 1 písm. a) CSP, pretože mu bol prístup k súdu znemožnený rýdzo procesným postupom a rozhodnutím odvolacieho súdu (v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie), pričom toto procesné rozhodnutie nesúvisí s predmetom žaloby, teda s majetkovým plnením.

3.7. Vzhľadom na uvedené navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolačný súd“) uznesenie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a priznal mu nárok na náhradu trovy dovolacieho konania v rozsahu 100 %

4. Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu žalovaného uviedol, že uznesenie odvolacieho súdu je zákonné a vecne správne.

4.1. Považoval námietky dovolateľa ohľadne arbitrárnosti, nedostatočného odôvodnenia uznesenia odvolacieho súdu za neopodstatnené, keďže uznesenie odvolacieho súdu (ako aj rozhodnutie súdu prvej inštancie) vychádza zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu.

4.1.1. Odvolací súd svoje rozhodnutie riadne, dostatočne a zrozumiteľne odôvodnil a jeho rozhodnutie spĺňa všetky atribúty na spravodlivý proces.

4.2. Poukázal na to, že odvolací súd na základe odvolania riadne preskúmal rozhodnutie súdu prvej inštancie a dospel k správne právnemu záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je vecne správne.

4.2.1. Z elektronickej doručky (založenej v súdnom spise) vyplynulo, že žalovanému ako „účastníkovi konania“ a právnickej osobe bol riadne doručený platobný rozkaz spolu so žalobou a jej prílohami dňa 20. mája 2020 a o tejto skutočnosti nebol preukázaný opak, preto krajský súd správne postupoval, keď vychádzal z údajov na elektronickej doručke, ktorých pravdivosť nebola vyvrátená.

4.2.2. Podotkol, že podľa ustanovenia § 30 ods. 5 zákona o e-Governmente platí, že údaje uvedené v elektronickej doručke sa považujú za pravdivé, kým nie je preukázaný opak.

4.2.3. Dovolateľ v odvolaní (ani v odpore) nikdy netvrdil, že by údaje na doručke nemali zodpovedať pravde. K odvolaniu (ani k odporu) dovolateľ nepripojil žiadny dôkaz, ani žiadny dôkaz nenavrhol vykonať, ktorý by preukazoval iný dátum doručenia predmetných písomností, ako ktorý bol uvedený na doručke (20. mája 2020), preto platí právna domnienka, že údaje na doručke sú pravdivé, pričom v konaní sa nepreukázal iný dátum doručenia.

4.3. Dovolateľ vo svojom odvolaní tvrdil, že súd prvej inštancie doručovanie platobného rozkazu uskutočnil nesprávnym spôsobom bez toho, aby uviedol, ktoré konkrétne ustanovenie zákona mal súd prvej inštancie porušiť a bez toho, aby poukázal na konkrétny dôkaz, ktorý by mal takéto konanie súdu prvej inštancie preukazovať a ani žiadne dokazovanie v tomto smere dovolateľ v odvolacom konaní nenavrhol vykonať.

4.3.1. Dovolateľ v podanom odpore netvrdil, že by došlo k nesprávnemu spôsobu doručovania, nedomáhal sa neúčinnosti doručenia mu listín podľa § 33 ods. 1 zákona o e-Governmente a údajnú nesprávnosť doručovania začal tvrdiť až v odvolacom konaní, pričom toto svoje tvrdenie ničím nepreukázal. Bolo na dovolateľovi ako adresátovi elektronickej úradnej správy, aby odvolaciemu súdu preukázal svoje tvrdenia o údajne nesprávnom doručení, čo sa nestalo, a preto odvolací súd bol povinný vychádzať z údajov na elektronickej doručke, ktorých pravdivosť nebola vyvrátená.

4.3.2. Odvolací súd správne postupoval, keď pri svojom rozhodnutí vychádzal z údajov uvedených v elektronickej doručke, pretože ich pravdivosť nebola dovolateľom ničím vyvrátená. Dovolateľ nepredložil a ani navrhol vykonať žiaden dôkaz na preukázanie ním neskôr v odvolacom konaní tvrdeného údajného nesprávneho doručenia mu platobného rozkazu súdom prvej inštancie.

4.3.3. Súd prvej inštancie pri doručovaní platobného rozkazu dovolateľovi nepochybil, naopak postupoval správne a v súlade so zákonom a odvolací súd vec správne právne posúdil, keď uviedol, že súd prvej inštancie doručoval platobný rozkaz dovolateľovi ako právnickej osobe elektronicke do jeho elektronickej schránky.

4.3.4. Odvolací súd (ako aj súd prvej inštancie) mal riadne preukázaný začiatok plynutia lehoty na podanie odporu a jej koniec z elektronickej doručky preukazujúcej dátum doručenia platobného rozkazu spolu so žalobou s prílohami, poučením a potvrdením, na ktorej je uvedený deň doručenia 20. mája 2020. Súd prvej inštancie ako aj odvolací súd (vychádzajúc z údajov na elektronickej doručke) správne ustálili posledný deň 15- dňovej lehoty na podanie odporu proti platobnému rozkazu dňom 4. júna 2020 a správne právne posúdili odpor dovolateľa ako oneskorene podaný, keďže k jeho podaniu došlo až dňa 6. júna 2020 elektronicke, pričom ako odvolací súd správne vo svojom rozhodnutí poukázal na to, že dovolateľ iný dátum doručenia platobného rozkazu, ako je ten, ktorý bol uvedený na elektronickej doručke, netvrdil a nepreukazoval a netvrdil a nepreukazoval ani iný dátum podania odporu.

4.4. Dovolateľ v dovolaní uplatnil dôvod prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, ktorý nie je daný, nakoľko v konaní nedošlo k nesprávnemu procesnému postupu zo strany odvolacieho súdu a ani zo strany súdu prvej inštancie, ktorým by znemožnil strane sporu uskutočňovať jej patriace procesné práva.

4.4.1. Podotkol, že súd prvej inštancie postupoval správne, keď dovolateľovi doručoval platobný rozkaz spolu so žalobou do elektronickej schránky dovolateľa, pretože tento má postavenie právnickej osoby, čoho dôkazom je aj to, že má riadne zriadenú a aktivovanú samostatnú elektronicкую schránku.

4.4.2. Súd prvej inštancie teda postupoval v súlade s § 105 ods. 1 CSP a s § 29 ods. 1, 2, 3 zákona o e-Governmente a nedošlo z jeho strany k žiadnemu pochybeniu a nedodržaniu procesného predpisu. Súd prvej inštancie dovolateľovi riadne doručil platobný rozkaz do jeho elektronickej schránky dňa 20. mája 2020 a dovolateľovi bol dňa 20. mája 2020 platobný rozkaz objektívne dostupný v jeho elektronickej schránke, čo potvrdil formou elektronickej doručeny.

4.4.3. Od momentu doručenia platobného rozkazu dovolateľovi, vychádzajúc z údajov v elektronickej doručene (odo dňa 20. mája 2020), začala dovolateľovi plynúť zákonná 15-dňová lehota na podanie odporu proti platobnému rozkazu, ktorá uplynula dňa 4. júna 2020. 4.4.4. Keďže dovolateľ podal odpor elektronickým podaním až dňa 6. júna 2020, t. j. po uplynutí lehoty na jeho podanie a dovolateľ iným dátumom doručenia platobného rozkazu netvrdil a nepreukazoval vrátane iného dátumu podania odporu, odvolací súd vzhľadom na tieto skutkové okolnosti a vychádzajúc z údajov uvedených v elektronickej doručene o doručení platobného rozkazu dospel k správne právnemu záveru, že dovolateľ podal odpor až po uplynutí lehoty na jeho podanie a správne rozhodol, keď potvrdil dovolateľom napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie ako vecne správne.

4.5. Odvolací súd mohol postupovať iba v súlade so zákonom a takto aj postupoval, keď pri svojom rozhodovaní vychádzal z údajov v elektronickej doručene, ktorých pravdivosť nebola v odvolacom konaní vyvrátená. Procesnému postupu odvolacieho súdu (ani súdu prvej inštancie) niet čo vytknúť.

4.6. Dovolateľovi bol doručený platobný rozkaz dňa 20. mája 2020, ktorý sa o ňom dozvedel v rámci plynutia lehoty na podanie odporu (dôkazom je okrem elektronickej doručeny aj tá skutočnosť, že dňa 3. júna 2020 udelil splnomocnenie svojmu právnemu zástupcovi), avšak napriek tomu dovolateľ zmeškal lehotu na podanie odporu a toto svoje pochybenie sa snaží neprípustne prenášať na súd prvej inštancie a na odvolací súd s tvrdením, že vraj súdy postupovali a znemožnili dovolateľovi uskutočňovať jeho práva na súdnu ochranu.

4.7. Pokiaľ dovolateľ v dovolaní ďalej uplatnil dôvod prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP, dovolateľ nepostupoval v súlade s uznesením najvyššieho súdu z 28. novembra 2019 sp. zn. 5Obdo/75/2019.

4.7.1. Dodal, že dovolanie dovolateľa z dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP nie je zo zákona prípustné, pretože smeruje proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu súdu prvej inštancie o odmietnutí odporu, teda o odmietnutí podania vo veci samej, a preto má byť dovolanie odmietnuté ako neprípustné (§ 421 ods. 2 CSP).

4.8. Vzhľadom na uvedené navrhol, aby dovolací súd dovolanie dovolateľa v celom rozsahu odmietol, alternatívne zamietol a priznal žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100%.

5. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v zákonnej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania.

6. Dovolanie treba považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (porovnaj rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/113/2012, 2Cdo/132/2013, 3Cdo/18/2013, 4Cdo/280/2013, 5Cdo/275/2013, 6Cdo/107/2012 a 7Cdo/92/2012).

7. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

8. V zmysle § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. V zmysle § 421 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. Všetky dôvody prípustnosti dovolania, ktoré sú vymenované v tomto ustanovení, sa vzťahujú výlučne na právnu otázku, ktorej vyriešenie viedlo k právnym záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu; zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna, ako aj procesnoprávna (v ďalšom texte len „právna otázka“).

10. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP). Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

11. V súvislosti s dovolacím dôvodom podľa § 420 písm. f) CSP dovolateľ namietal, že dovolaním napadnuté rozhodnutie je nepreskúmateľné, keďže odvolací súd sa nevysporiadal s jeho argumentami ohľadne nesprávneho doručenia platobného rozkazu vrátane žaloby s prílohami do jeho elektronickej schránky ako orgánu verejnej moci.

12. Podľa § 420 písm. f) CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu dovolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

12.1. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nezávislom a nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; jeho integračnou súčasťou je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplyva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (viď rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 251/03). Porušením práva na spravodlivý proces v zmysle uvedeného ustanovenia zákona teda treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva.

12.2. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či 4Cdo/3/2019, 8Cdo/152/2018, bod 26, 5Cdo/57/2019, bod 9, 10) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď odvolací súd vydá

rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola strane odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.).

13. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva aj z rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) vyplýva, že základné právo podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) aj právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v sebe zahŕňajú aj právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 383/2006). Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nepopierajú zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces, nie sú svojvoľné, neudržateľné a nie sú prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej.

14. Rovnako podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (IV. ÚS 14/07). Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať skutkovej i právnej stránky rozhodnutia (napr. III. ÚS 107/07). V prípade, keď právne závery súdu z vykonaných skutkových zistení v žiadnej možnej interpretácii odôvodnenia súdneho rozhodnutia nevyplývajú, treba takéto rozhodnutie považovať za rozporné s čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru. Súd by mal byť preto vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení koherentný, t. j. jeho rozhodnutie musí byť konzistentné a jeho argumenty musia podporiť príslušný záver. Súčasne musí dbať na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premis dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé (I. ÚS 243/07, I. ÚS 155/07, I. ÚS 402/08).

15. Aj najvyšší súd už v minulosti vo viacerých svojich rozhodnutiach, práve pod vplyvom judikatúry ESĽP a ústavného súdu, zaujal stanovisko, že medzi práva strany civilného procesu na zabezpečenie spravodlivej ochrany jej práv a právom chránených záujmov patrí nepochybne aj právo na spravodlivý proces, a že za porušenie tohto práva treba považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Povinnosť súdu rozhodnutie náležite odôvodniť je totiž odrazom práva strany sporu na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorý sa zaoberá všetkými právne relevantnými dôvodmi uplatnenej žaloby, ako aj so špecifickými námietkami strany sporu. Porušením uvedeného práva strany sporu na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej sa strane sporu (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov. Ak je nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá i prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP.

16. I v konaní na odvolacom súde treba dôsledne trvať na požiadavke úplnosti, výstižnosti a presvedčivosti odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu.

16.1. V odôvodnení svojho rozhodnutia sa odvolací súd musí vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Právne závery odvolacieho súdu môžu byť dostatočne preskúmateľné len vtedy, ak odvolací súd po skutkovom vymedzení predmetu konania podá zrozumiteľný a jasný výklad, z ktorých

ustanovení zákona alebo iného právneho predpisu vychádzal, ako ich interpretoval a prečo pod tieto ustanovenia podriadil, prípadne nepodriadil zistený skutkový stav.

17. Dovolací súd po preskúmaní uznesenia odvolacieho súdu a uznesenia súdu prvej inštancie (konanie pred súdom prvej inštancie a odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca späťnosť uznesenia odvolacieho súdu s potvrdzujúcim uznesením vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu - m. m. IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09) dospel k záveru, že ich odôvodnenia nevybočujú z limitov spravodlivého procesu, sú logické a primerané. Obidva sudy svoje právne názory odôvodnili úvahami, ktoré sú zrozumiteľné, konzistentné a spätne preskúmateľné. Uznesenie súdu prvej inštancie spĺňa kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 236 ods. 2 CSP, uznesenie odvolacieho súdu obsahuje náležitosti odôvodnenia dané v § 393 ods. 2 CSP a ani jeden nemožno považovať za neodôvodnený, či zjavne arbitrárny (svojoľný). Odôvodnenia uznesení zodpovedajú základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia rozhodnutia. Súslednosti jednotlivých častí odôvodnení a ich obsahové (materiálne) náplne zakladajú súhrnne ich zrozumiteľnosť aj ich všeobecnú interpretačnú presvedčivosť. Argumentácia súdov je koherentná a ich rozhodnutia sú konzistentné, logické a presvedčivé, premisy v nich zvolené aj závery, ku ktorým na ich základe sudy dospeli, sú prijateľné pre právnickú aj laickú verejnosť. Dovolateľ v dovolaní neuvádza relevantné skutočnosti, ktoré by neboli zistené a vyhodnotené v konaní pred súdmi nižších inštancií.

18. Pokiaľ žalovaný namietal, že dovolací súd sa nevysporiadal s jeho odvolacími argumentami ohľadne doručenia platobného rozkazu vrátane žaloby s prílohami do jeho elektronickej schránky ako orgánu verejnej moci, dovolací súd poukazuje na to, že dovolací súd v odôvodnení uznesenia (bod 6.) uviedol: „Z elektronickej doručenky, podľa ktorej sa žalovanému ako právnickej osobe elektronicke doručovala popri platobnom rozkaze i žaloba s prílohami, vyplýva, že platobný rozkaz bol doručený žalovanému do elektronickej schránky dňa 20. 05. 2020 (§ 32 ods. 1, ods. 5 písm. b) zák. č. 305/2013 Z. z.). V tento deň mu bola zásielka uložená a objektívne dostupná v elektronickej schránke, čo žalovaný potvrdil formou elektronickej doručenky (§ 32 ods. 4). Iný dátum doručenia platobného rozkazu žalovaný netvrdil a ani nepreukazoval. Súd prvej inštancie žalovanému ako strane sporu a právnickej osobe (nie ako orgánu verejnej správy) správne doručoval listiny elektronicke, a to v súlade s ustanovením § 105 ods. 1 CSP, v spojení s § 2 ods. 5, § 11 ods. 1 zák. č. 305/2013 Z. z. o e-Governmente.“

18.1. Z vyššie citovaného odôvodnenia uznesenia odvolacieho súdu je tak zřejmý opak tvrdenia žalovaného, pretože dovolací súd preskúmal postup súdu prvej inštancie v súvislosti s námietkou žalovaného o nesprávnom doručení do elektronickej schránky žalovaného, nepovažoval ho za nesprávny a náležite túto odvoláciu námietku aj zdôvodnil.

18.2. Zároveň dovolací súd správne poukázal i na to, že žalovaný postupoval podľa § 32 ods. 4 zákona o e-Governmente, z ktorého vyplýva: „Ak sa elektronicke doručuje do vlastných rúk, prijímateľ je povinný potvrdiť doručenie elektronickej úradnej správy formou elektronickej doručenky; potvrdenie doručenia je podmienkou sprístupnenia obsahu elektronickej úradnej správy prijímateľovi v jeho elektronickej schránke. Elektronická úradná správa sa sprístupní v momente potvrdenia doručenia.“

19. Podľa § 266 ods. 1, 2 CSP platobný rozkaz spolu so žalobou súd doručuje žalovanému do vlastných rúk. Na doručovanie platobného rozkazu sa nepoužívajú ustanovenia § 111 ods. 3 a § 116.

20. Podľa § 111 ods. 1, 2 CSP do vlastných rúk sa doručuje tak, že adresát potvrdí prijatie písomnosti na potvrdení o doručení písomnosti (ďalej len „doručenka“); údaje v doručenke sa považujú za pravdivé, ak nie je dokázaný opak. Doručenka je verejnou listinou. Do vlastných rúk sa doručujú písomnosti, pri ktorých tak ustanovuje zákon, a písomnosti, pri ktorých to nariadi súd.

21. Podľa § 2 ods. 3 zákona o e-Governmente ak ide o postup orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci a ak ide o náležitosti návrhu na začatie konania, žaloby, žiadosti, sťažnosti, vyjadrenia, stanoviska, ohlásenia alebo iného obdobného dokumentu, ktoré sa v konaní predkladajú orgánu verejnej moci, a o náležitosti rozhodnutia, žiadosti, vyjadrenia, stanoviska alebo iného dokumentu, ktoré v konaní vydáva orgán verejnej moci, použijú sa ustanovenia osobitných predpisov, ak tento zákon v ustanoveniach § 4 až 6, § 10, § 17 a 18 a v ustanoveniach o identifikácii (§ 19 a 20), autentifikácii (§ 19, 21 a 22),

autorizácii (§ 23), elektronickom podaní (§ 24, 25 a 28), elektronickom úradnom dokumente (§ 26, 27 a 28), elektronickom doručovaní (§ 11 až 16 a § 29 až 34), zaručenej konverzii (§ 35 až 39) a referenčných registroch a referenčných údajoch (§ 49 až 55) neustanovuje inak.

22. Dovolací súd konštatuje, že v špecifických prípadoch uvedených v § 2 ods. 3 zákona o e-Governmente [s poukazom na § 4 až 6, § 10, § 17, § 18, na ustanovenia o identifikácii (§ 19 a 20), autentifikácii (§ 19, 21 a 22), autorizácii (§ 23), elektronickom podaní (§ 24, 25 a 28), elektronickom úradnom dokumente (§ 26, 27 a 28), elektronickom doručovaní (§ 11 až 16 a § 29 až 34), zaručenej konverzii (§ 35 až 39) a referenčných registroch a referenčných údajoch (§ 49 až 55)], je zákon o e-Governmente *lex specialis* k osobitným predpisom, a to i vo vzťahu k Civilnému sporovému poriadku.

23. Zo zákona o e-Governmente vyplýva, že súdy sú povinné pri doručovaní písomností využívať tzv. hybridné doručovanie (centrálne úradné doručovanie).

23.1. Súd potom ako vyhotoví písomnosť v elektronickej podobe, musí písomnosť v elektronickej podobe doručiť správcovi modulu elektronického doručovania. Následne správca zistí, či má adresát písomnosti aktivovanú elektronickú schránku. Ak má adresát písomnosti aktivovanú elektronickú schránku, správca bezodkladne zabezpečí doručenie písomnosti do elektronickej schránky adresáta. Pokiaľ adresát nemá aktivovanú elektronickú schránku, správca zabezpečí vyhotovenie listinného rovnopisu (t. j. vytlačenie písomnosti) a doručenie písomnosti adresátovi v listinnej podobe prostredníctvom poštového podniku.

24. V prípade, ak má strana aktivovanú elektronickú schránku, súd musí prioritne doručovať do tejto elektronickej schránky, pričom doručovanie sa spravuje v takom prípade ustanoveniami zákona o e-Governmente, konkrétne § 29 až § 34 tohto zákona, ktorý v časti o elektronickom doručovaní má charakter špeciality k ustanoveniam Civilného sporového poriadku o doručovaní. Nie je na vôli strany sporu alebo iného zúčastneného subjektu, akou formou jej/mu súd bude doručovať písomnosti. Povinnosť doručovať písomnosti do elektronickej schránky je kogentne upravená a nezávisí od vôle strany, či iného subjektu (pozri Horváth, E., Andrášiová, A., Henčeková, S., Civilný sporový poriadok, Komentár, 2. doplnené a prepracované vydanie, Wolters Kluwer SR s. r. o., 2018, s. 380).

25. Podľa § 11 ods. 1 zákona o e-Governmente elektronické schránky sa zriaďujú orgánu verejnej moci, právnickej osobe, fyzickej osobe, podnikateľovi, subjektu medzinárodného práva, organizačnej zložke alebo organizácii podľa § 12 ods. 6 a tým, o ktorých to ustanoví osobitný predpis.

26. Podľa § 12 ods. 4 písm. a) zákona o e-Governmente elektronickú schránku zriadi správca modulu elektronických schránok bezodkladne po tom, ako sa dozvie o vzniku orgánu verejnej moci, právnickej osoby a zapísanej organizačnej zložky, ak ide o ich elektronickú schránku.

27. Podľa § 13 ods. 4 písm. c), d) zákona o e-Governmente na účely prístupu do elektronickej schránky sa používajú identifikátor osoby v spojení s autentifikátorom, ktorý bol pridelený alebo vydaný majiteľovi elektronickej schránky alebo osobe oprávnenej na prístup a disponovanie s elektronickou schránkou. Správca modulu elektronických schránok zabezpečuje, aby mala osoba oprávnená na prístup a disponovanie s elektronickou schránkou po úspešnej autentifikácii dostupné všetky elektronické schránky, ku ktorým má takéto oprávnenie. Osobou oprávnenou na prístup a disponovanie s elektronickou schránkou právnickej osoby je právnická osoba, ktorej bola elektronická schránka zriadená, jej štatutárny orgán alebo člen jej štatutárneho orgánu a orgánu verejnej moci je orgán verejnej moci, pre ktorý bola elektronická schránka zriadená, a vedúci tohto orgánu verejnej moci,

28. Podľa § 29 ods. 1 zákona o e-Governmente elektronické podanie a elektronický úradný dokument sa doručuje elektronicky, pričom miestom na elektronické doručovanie je elektronická schránka, ktorá je aktivovaná. Elektronické doručovanie elektronického podania a elektronického úradného dokumentu sa vykoná spôsobom podľa tohto zákona, ak osobitné predpisy pri spôsobe doručovania elektronickými prostriedkami neustanovujú inak; ustanovenie prvej vety tým nie je dotknuté.

28.1. Podľa § 29 ods. 2 zákona o e-Governmente do vlastných rúk sa elektronicky doručujú

elektronické dokumenty, ktoré sú podľa tohto zákona z hľadiska právnych účinkov totožné s dokumentom v listinnej podobe, o ktorom osobitné predpisy ustanovujú, že sa doručujú do vlastných rúk.

28.2. Podľa § 29 ods. 3 zákona o e-Governmente doručením do vlastných rúk sa na účely elektronického doručovania rozumie doručenie, pri ktorom sa vyžaduje potvrdenie doručenia zo strany adresáta alebo osoby, ktorej je podľa osobitných predpisov možné doručovať namiesto adresáta (ďalej len "prijímateľ"), formou elektronickej doručenky odoslanej odosielateľovi.

29. Podľa § 30 ods. 1 zákona o e-Governmente elektronicou doručenkou sa rozumie elektronický dokument obsahujúci údaj o dni, hodine, minúte a sekunde elektronického doručenia, identifikátor osoby prijímateľa, identifikátor osoby odosielateľa a identifikáciu elektronickej úradnej správy a elektronických dokumentov, ktoré sa elektronicou doručujú; identifikácia elektronickej úradnej správy a elektronických dokumentov musí zabezpečiť vytvorenie logickej väzby na túto správu a dokumenty, ktoré obsahuje.

29.1. Podľa § 30 ods. 2 zákona o e-Governmente ak je adresátom orgán verejnej moci, elektronicou doručenkou vytvára a potvrdzuje tento orgán prostredníctvom funkcie elektronickej podateľne. Ak adresátom nie je orgán verejnej moci, elektronicou doručenkou vytvára automatizovaným spôsobom modul elektronického doručovania a správca modulu elektronických schránok prostredníctvom modulu elektronických schránok zabezpečuje, aby ju mal prijímateľ pri preberaní doručovaného elektronického dokumentu vždy pred jeho sprístupnením k dispozícii a bol povinný ju potvrdiť.

29.2. Podľa § 30 ods. 3 zákona o e-Governmente prijímateľ potvrdzuje elektronicou doručenkou prostredníctvom funkcie určenej na tento účel.

29.3. Podľa § 30 ods. 4 zákona o e-Governmente elektronicou doručenka sa zasiela do elektronickej schránky odosielateľa príslušnej elektronickej úradnej správy, ktorej doručenie elektronicou doručenka potvrdzuje, a to aj, ak táto elektronicou schránka nie je aktivovaná; to neplatí, ak odosielateľ nie je známy alebo ak nemá zriadenú elektronicou schránku.

29.4. Podľa § 30 ods. 5 zákona o e-Governmente údaje uvedené v elektronickej doručenke, ktorá bola potvrdená podľa odseku 3, sa považujú za pravdivé, kým nie je preukázaný opak.

30. Elektronicou schránkou je elektronicou úložisko, v ktorom sú uchovávané elektronicou správy a notifikácie. Elektronicou schránky sú základným nástrojom komunikácie medzi fyzickými, právnickými osobami a podnikateľskými subjektmi s orgánmi verejnej moci, a medzi orgánmi verejnej moci navzájom. Schránky umožňujú elektronicou doručovanie úradných podaní a úradných dokumentov. Prijímateľ je povinný potvrdiť doručenie elektronickej úradnej správy formou elektronickej doručenky; potvrdenie doručenia je podmienkou sprístupnenia obsahu elektronickej úradnej správy prijímateľovi v jeho elektronickej schránke. Elektronicou úradná správa sa sprístupní v momente potvrdenia doručenia.

31. Z obsahu spisu dovolací súd zistil, že dňa 20. mája 2020 súd prvej inštancie elektronicou (cez ústredný portál verejnej správy, skratka „ÚPVS“) zaslal žalovanému, ktorý je právnickou osobou (prijímateľ s uvedením jeho identifikátora v zmysle § 30 ods. 1 zákona o e-Governmente), platobný rozkaz vrátane žaloby s prílohami (elektronicou úradná správa s jej identifikáciou v zmysle § 30 ods. 1 zákona o e-Governmente).

31.1. Podľa elektronickej doručenky na č. l. 154 spisu bola 20. mája 2020 o 16.23 hodine správa žalovanému úspešne doručená, pričom údaje uvedené v elektronickej doručenke sa považujú za pravdivé, kým nie je preukázaný opak (§ 30 ods. 5 zákona o e-Governmente).

31.2. Na základe vyššie uvedeného dovolací súd môže len konštatovať zhodne ako odvolací súd, že platobný rozkaz vrátane žaloby s prílohami boli žalovanému riadne doručené elektronicou do jeho elektronickej schránky dňa 20. mája 2020 o 16.23 hodine.

31.3. Podľa názoru dovolacieho súdu z obsahu súdneho spisu v preskúmvanej veci nevyplýva nesprávny postup súdu prvej inštancie pri doručovaní platobného rozkazu vrátane žaloby s prílohami elektronicou do elektronickej schránky žalovaného, na ktorý by odvolací súd neprihliadol, preto je predmetná dovolacia námietka žalovaného neopodstatnená.

32. Dovolací súd poukazuje na to, že žalovaný v odpore proti platobnému rozkazu nenamietal eventuálny nesprávny spôsob doručenia platobného rozkazu do jeho elektronickej schránky ako orgánu verejnej

moci a nedomáhal sa ani rozhodnutia o neúčinnosti elektronického doručenia podľa § 33 ods. 1 zákona o e-Governmente

32.1. Zároveň žalovaný v konaní pred prvoinštančným súdom ani v odvolacom konaní netvrdil, že mu bola súdna zásielka doručená v iný deň než 20. mája 2020, nenavrhoval žiaden dôkaz na preukázanie jeho tvrdení ohľadne nedoručenia súdnej zásielky dňa 20. mája 2020 a zároveň nepodal taký dôkaz, na základe ktorého a hodnotením ktorého by bolo možné dospieť k záveru, že platobný rozkaz vrátane žaloby s prílohami mu neboli doručené dňa 20. mája 2020, hoci dôkazné bremeno ohľadne nedoručenia súdnej zásielky dňa 20. mája 2020 zaťažovalo výlučne žalovaného.

33. V súvislosti s dovolacím argumentom žalovaného ohľadne vytvorenia mylnej situácie súdom prvej inštancie pri doručovaní platobného rozkazu vrátane žaloby s prílohami, keď počítal s úložnou lehotou pri doručovaní, preto sa domnieval, že jeho lehota na podanie odporu začína plynúť dňom, keď súdnu zásielku - platobný rozkaz prvýkrát evidoval a stiahol z elektronického systému a tento deň považoval aj za deň doručenia platobného rozkazu, dovolací súd poukazuje na to, že uvedený argument nebol použitý pred prvoinštančným ani odvolacím súdom s tým, že v dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).

34. Ak teda súd prvej inštancie za opísaného stavu uznesením z 11. júna 2020 č. k. 21C/25/2020-304 odpor podaný žalovaným proti platobnému rozkazu odmietol postupom podľa § 267 ods. 2 písm. a) CSP, možno konštatovať, že jeho procesný postup neodporoval zákonu (CSP a zákonu o e-Governmente). V tejto súvislosti preto ani nemohlo dôjsť k porušeniu procesných práv žalovaného.

34.1. Vychádzajúc z uvedeného dovolací súd uzatvára, že žalovaný v spojitosti s namietaným nesprávnym postupom súdu prvej inštancie pri doručovaní platobného rozkazu vrátane žaloby s prílohami do elektronickej schránky žalovaného neopodstatnene namietal existenciu vady v zmysle § 420 písm. f) CSP.

35. V reakcii na dovolacie argumenty žalovaného dovolací súd dodáva, že za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že odvolací súd svoje rozhodnutie neodôvodnil podľa predstáv dovolateľa, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom, čo nie je tento prípad. Žalovaný preto neopodstatnene namieta, že odvolací súd mu nedostatočným odôvodnením rozhodnutia vo vyššie uvádzanej námietke znemožnil realizovať jeho procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

36. Vzhľadom na vyššie uvedené dovolací súd považoval dovolaciu námietku podľa § 420 písm. f) CSP za prípustnú, avšak nedôvodnú.

37. Dovolací súd konštatuje, že dovolateľ prípustnosť dovolania vyvodzoval i z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b) CSP, t. j. namietal nesprávne právne posúdenie veci.

38. Dovolací súd uvádza, že prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP je v zmysle § 421 ods. 2 CSP (ktorý je vo vzťahu k § 421 ods. 1 CSP osobitným ustanovením, t. j. lex specialis) vylúčená aj v prípade, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu o odmietnutí podania vo veci samej (§ 357 písm. b) CSP).

39. Keďže odvolací súd rozhodoval o odvolaní proti uzneseniu o odmietnutí odporu proti platobnému rozkazu podaného oneskorene (§ 267 ods. 2 písm. a) CSP), prípustnosť dovolania je tak v danom prípade výslovne vylúčená ustanovením § 421 ods. 2 CSP v spojení s § 357 písm. b) CSP.

40. Dovolací súd konštatuje, že dovolanie dovolateľa v časti namietajúcej vadu podľa § 420 písm. f) CSP je prípustné, ale nie je dôvodné a v časti ohľadom namietajúceho nesprávneho právneho posúdenia veci v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) CSP je neprípustné. Vzhľadom na uvedené dovolací súd dovolanie ako celok zamietol (§ 448 CSP).

41. Dovolací súd žalobcovi ako úspešnému v dovolacom konaní priznal podľa § 453 ods. 1 s použitím § 255 ods. 1 CSP voči neúspešnému žalovanému nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov dovolacieho konania rozhodne podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

42. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.